

lent, hanem tanítást is. Az utolsó strófa Kant kuplerájbeli élményére vonatkozik. Kant egyszer a barátai unszolására elment egy bordélyba, és utólag úgy számolt be erről, hogy nagyon komikus volt ez a hin und her. „*a szellem / tengerimalac-érzékeny bőre*” az Kant lelke. Az utolsó strófának az eleje, a „*Segíts, és együtt felemelkedünk / talán a subtilis iróniáig*”, ez akkoriban, meg azóta is alapvető problémám, szerettem volna megszabadulni a vágytól és a féltékenységtől, de ez nem sikerült.

Turbuly Lilla

EL

elköszön és most kilép
volt ez így és lesz ha még
elköszön de majd talán
visszajön egy hét után

elköszön mert dolga van
el se menne máshogyan
elköszön de hívni fog
biztosan keresni fog

elköszön hát mért hiszem
bízni többé nincs miben
elköszön és vissza se
nem lehet hogy már sose

elköszön és nincs tovább
nézhetem a hűlt nyomát
elköszön és nem marad
múltba hulló kődarab

ZSÁKUTCA

A zsákutcákkal az a baj, hogy
meglehetősen soká tart, míg
zsákjellegük megmutatkozik.
A táblát (ha van egyáltalán)

mindig eltakarja valami: zöld
lomb, fésző plakát, miegymás.
Sokáig észre sem veszed,
hogy minden kanyar után
szűkebb a tér. Mire mégis,
megfordulni már nincs elég
hely. Hátratulnál, de nem
találsz a rükkercet az
istennek se. Ahogy én sem
apám öreg Wartburgján, azon
az utolsó gyanútlan napon.

Kun Árpád

BESZÉLGETÉS A HÁROMÉVESSEL

„Leesett a csengőd a nyakadból,
juhocskám.” „Nem leesett, letéptem.
Régen nem a csengőm csilingel,
a kivonat és az akaratom zakatol.”
„Hová tereljelek, hogy ne zokogj?”
„Nehogy terelj! Zokogni pedig
zokogok, mert juhocskából még
csak törpe lettem. Feldönt az
első galóca, és a hasra esés
az enyém, nem az univerzum.”
„Az univerzum is tulajdonképpen
a tiéd.” „Ne ködösíts! Még ti
sem vagytok a bábjaim anyuval.”
„A játékmester néha már te vagy.”
„Tegnapelőtt ez a Te bukfencet
hányt, és rémséges Énné változott.”
„Lenyelhetlek, az apu hasában
gond nélkül csacsoghatsz Mivel.”
„Péngét csiszolnék az epekövedből,
és kihalítanám magam meg
hülyén ragozó testvéreimet.”
„Bedeszázom neked a végtelent,
a gyerekrablók előtt kiglettelem
a réseket.” „Édes buta apukám,

még rabszolgát nevelsz, aki már
az óviba diktátorként vonul be.”
„És én hogy ne legyek szörnyeteg?
Hová pakoljam a Nemjeidet,
ezeket a buta Matchboxokat,
hogy lépni tudjunk a lakásban?
Mit tegyünk az anyuval, ha
a fektetés után forogni kezd
velünk a Káosz, öblítőprogram
kedvetlen blúzzal, zoknival?”
„Az Igenek ott csörögnek a
Matchboxok között. Keressetek!”

Tózsér Árpád

LE VENT SE LÈVE...

1

Most mi legyen?
A hajnali közösülés földmély ritmusa,
a világállandó – szóval a huszadik század
a rímes jambusok gubójában
nem vizsgálható, én meg a szabad vers
képletét elfelejtettem. 6,55.10²³...?,
S a vége? Végem! Nem tudom,
hová kell tenni a zérus-ütemet
s a mikro-szünetet. Rémes!
Kimaradok az objektíválható múltból.
A század lassan áttüremlik
az összefüggéstelen egyneműségből
a rikító szárnyú pantumokba,
s strófáról strófára röpköd,
de én ülök 1950-ben, akár
egy politúros ódon ágy szélén,
két árva meztelen lábam lelóg,
összedörzsölöm talpam,
s hull a döngölt padlóra
a harmadkor pora.

2

Most mi legyen?
 Hol van, ami nincs?
 Hol van a kockás rövid nadrágom,
 s Fehér Klára *Előre órs* című könyve?,
 hol Mikszáth Kálmánka ülepe
 a rimaszombati iskolám
 padjának ülőkéjéről?
 Hol van 'ubica néni ágya
 a Daxner utca tizenkettőből,
 s hol van 'ubica néni?
 Őt hallom a konyhában köhögetni?
 Én még halasztgatom a felkelést,
 testmelegemmel szárítom
 magam alatt a húgyos lepedőt,
 rejtegetem sötét bűnöm. Még jó,
 hogy *teta 'ubica* rosszul lát,
 a múltkor is azt mondta
 a leves tetején úszkáló
 parányi bogarakra: *kemínmag!*,
 pedig én jól láttam,
 a főtt káposztalevéből peregtek ki.
 S még az oroszleckét is
 le kell másolnom valakiéről,
 Magyarországon a tanár sem tudott
 úgy oroszul, mint itt
 padszomszédom, L. Miklóska,
 s tulajdonképpen az egész osztály.
 Nincs mese, föl kell kelni...

3

S most akkor mi legyen?
 Mi legyen versem témája?
 Az álmom – gyermekcsontváz,
 Dalí-figura vezeti kézen fogva,
 valami holdbéli város felé lengnek.
 A vers még nyomul utánuk,
 de már tudja, tulajdonképpen
 hajléktalan guberáló ő,
 s a gyerekkocsiban, amit tol,
 nem csecsemő van,
 hanem a sírok kukáiból
 kigyújtott motyó.
 Le vent se lève,
 il faut tenter de vivre...
 Nincs mese,
 föl kell kelni.

Halasi Zoltán

GYÜMÖLCS

1

Mint mikor a cigánykereket hányom,
kört ír a lábam, talajt fog a kezem,
földet az éggel cserélődni látok,
ütemre fordulok és forगतok világot,
rajt nélkül indulok, cél nélkül érzem,
a felnövés is így megy valahogy,
pörgésből bontakozó állapot:
a viszonyaim visszájára vágyom.
Anyám a lányom.

2

Utas vagyok, tagja egy láncolatnak,
az összes szemet, kényszer, lemorzsolom,
vérelem, úszom, érhálózat foglya,
kifürkészhetetlen indíttatásokra,
botránys boldogság, homályos borzalom
sodornak messze eredetemen túl,
a ráérzés repedt harangja kondul,
e testben jártam már, emeből kitagadtak,
kutyáknak adtak.

3

Piacra jártam, lovagolni vittem
a milliomosnő gyerekeit,
takarítottam gyárban, irodában,
inkább a múltban éltem, mint a mában,
egyenruhát hordtam egy ideig,
az épet láttam, nem a beteg roncsot,
helyesnek véltem bármilyen parancsot,
ragyogó idő volt, ebben a hitben
ennyire vittem.

4

Újabb esély: a szépségem a pajzsom,
modellt ülök vagy manökenkedem,
klasszikus arcél, idolszerű termet,
adóztatom a bámuló figyelmet,
hibátlan tárgy, érzéki, szenttelen,
lekaphat bárki szénnel, meg is foghat,
lapockám, tarkóm közkézen foroghat,
az más a fotón mégis, más a rajzon,
én mélyen alszom.

5

Egyszer a tiszta színek berekednek,
az együttérző mosoly arcul üt,
csak gnómok néznek rád a visszapillantóból,
úgy érzed, a megfeszített is pózol,
a nap csupa elvetemültre süt,
mint a csuklás, úgy ráz a létezésed,
tolófájás, idő van, le ne késsed,
egyszer, szülője saját személyednek,
beérsz, leszednek.

Darvasi László

SZÉP IMRE ELŐADÁSRA KÉSZÜL*

Olyan kellemetlenül bonyolult lett minden. Szép Imre jegyzetei az asztalon sokasodtak, befejezetlen mondatok, sebtében lefirkantott, magányos szavak vesztegeltek a visszagöndörödő papírlapokon. Szavak, melyek senkinek sem kellene. Több kötegyertyát vett, hogy majd éjszaka is dolgozik, imbolygó kicsi fényeknél, aztán csak gyötörte magát, reményvesztetten bámulta a sötétséget. Égett a szeme, mire rápirkadt, a faggyú összeroskadt, piszkos lett, s ő egész éjjel csupán néhány sort karcolt le, ostobaságokat, közhelyeket.

Klára csöndesen őrjöngött mellette. Nem volt hangja az asszonynak, csak járt-kelt a lakásban némán és vádlón, mígnem egyszer azt mondta, nem. Aztán sokszor megismételte. Nem, mondta reggelizés közben, késhegyén sárgállt a vajdarab, de már nem kente a kalácsra, lassan felállt, s nem tért vissza a megterített asztalhoz. Nem, mondta az utcán egy zsúfolt kirakatú patika előtt. A gyógyszertár kopaszodás elleni kenőcsöt reklámozott. Imre hunyorogva bámulta a plakátot. Nem, mondta a felesége. Klára állt, és sokára indult el újra. Nem, mondta fészülködés közben, és olvasás közben, reggel, a délutáni fáradtságban vagy az éjszaka mélyén. Csak a hold élt, csönd volt a városban, mintha hatalmas pokróccal takarták volna be az utcákat. Nem, mondta Klára. Az asszony ült az ágyban, azt mondta, nem. Visszaengedte a testét, feküdt mozdulatlanul. Ha Imre hallotta a szót, összerezzen, mint akit megütöttek.

Somnakaj bámulta őket, értetlenül, de boldogan. Szája mosolyra fintorodott. Egy reggel a férfi meglátta, hogy a Schütz bácsi ajándékozta rajz, amelyet Klára tüntetőleg akasztott ki, mert Ádámot ábrázolta, nincs a helyén. Fájdalmat sugárzott a fehér kis négyzet, melyet a kép hagyott maga után. Nem kérdezett utána, nem kutakodott, Klára mit tett a rajzzal. S ha éjszaka a felesége felé tapogatózott, nem lökték el a kezét, de egy hideg, halott test várta.

Nem védte meg, Imre, nyögte a nyakába az asszony.

* Részlet a VIRÁGZABÁLÓK című regényből.